

Міністерство освіти і науки України
Сумський державний університет

**Економіка та менеджмент:
перспективи розвитку**

**Экономика и менеджмент:
перспективы развития**

**Economics and management:
development perspectives**

Матеріали
IV Міжнародної науково-практичної конференції
(Суми, 20 листопада 2014 року)

Суми
Сумський державний університет
2014

Концепція сталого розвитку агроecosистем повинна ґрунтуватися на основних принципах:

- *комплексності*, що передбачає поєднання природних, економічних, соціальних та інших факторів за умови інтегрованого збалансованого поєднання державних та демократичних інститутів;

- *системності*, як основи розкриття взаємозв'язків і взаємозалежностей між усіма прийнятими для аналізу провідними структурними факторами системи «інвестиції – земельні ресурси – природовиробництво»;

- *функціональності*, як фактору, що забезпечує взаємопов'язаність управлінських заходів у системі розвитку земельних відносин;

- *керованості*, визначальною умовою якої є цілеспрямоване регулювання процесами землеволодіння та землекористування;

- *реальності*, на підставі якої враховується реальний стан керованої системи «інвестиції – земельні ресурси – природовиробництво – реінвестиції»;

- *етапності*, що забезпечує реалізацію програмних засад сталого розвитку земельних відносин.

Стратегічна стійкість агрогосподарських формувань повинна ґрунтуватися на довгостроковій здатності підприємств витримувати дії зовнішніх коливань та адаптації до динамічно мінливого середовища.

ПРОПОЗИЦІЇ ЩОДО УДОСКОНАЛЕННЯ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПОСЛУГ В СФЕРІ ПРИРОДОКОРИСТУВАННЯ

Мартієнко А.І., д.е.н.

*Інститут проблем ринку та економіко-екологічних досліджень
НАН України*

Розвиток природокористування, зміна форм та прав власності на природні ресурси, необхідність одержання дозволів на використання земельних, водних, рекреаційних, тваринних та рослинних ресурсів, ресурсів надр сприяє росту потреб в адміністративних послугах в цій сфері.

В теперішній час це питання стає все більш актуальним так як стан сфери послуг в природокористуванні по напрямкам їх здійснення (дозволи, виписки з реєстрів, специфікація прав власності та інш.), періоду очікування дозволу, строкам подання заяв на одержання дозволу та кількості документів і інстанцій, що треба пройти для одержання дозволу не відповідає ефективності адміністративних послуг в природокористуванні.

По даним Міністерства економічного розвитку і торгівлі, сьогодні в Україні нараховується біля 1,5 тисячі адміністративних послуг. Фізичні і юридичні особи тратять багато часу та коштів на збір всіх необхідних документів для їх одержання. З метою покращення ситуації в 2013 р. в Україні було відкрито 137 центрів адміністративних послуг. До 1 січня 2014 р. планувалося відкрити ще понад 680 центрів в усіх містах обласного значення та райцентрах. [1].

Згідно з законом України «Про адміністративні послуги» та «Положення про державного адміністратора і порядок його взаємодії з регіональними, місцевими дозвільними органами та суб'єктами господарювання» [2, 3] держава приділяє увагу до підвищення якості надання адміністративних послуг. Створення дозвільних Центрів є позитивним напрямком для підвищення ефективності надання адміністративних послуг.

Основною проблемою роботи існуючих центрів є те що згідно з нормативними документами та в практичній діяльності центри не стали ланкою, що знижає часові та грошові трансакції суб'єктів звернення та суб'єктів надання, вони не стали пріоритетним напрямом одержання адміністративних послуг в сфері природокористування у заявників.

Вивчення досвіду зарубіжних країн показує, що для зниження витрат держави на здійснення адміністративних послуг, підвищення якості обслуговування необхідно широко використовувати інформаційно-комунікаційні технології (ІКТ) як фактор забезпечення ефективного здійснення адміністративних послуг. Всю роботу по збору необхідних документів для одержання послуг дозвільного характеру на використання природних ресурсів мають взяти на себе адміністратори центрів на основі розширення їх повноважень. Для підвищення якості функціонування центрів має бути створена нормативно-законодавча, інформаційна, технічна база даних щодо природокористування і природокористувачів та мають впроваджуватися ІКТ для удосконалення роботи центрів.

Як показує світовий досвід, практична реалізація концепції електронного уряду іде в напрямку від широкого використання ІКТ для надання послуг і розвитку онлайн-сервісів до трансформації державного управління на основі зміни принципів, на яких будується взаємодія влади та громадян. Дозвільні центри, що діють по принципу «Єдиного вікна» одержали розвиток в усіх передових країнах світу. ІКТ дають змогу надати послуги великій кількості громадян при мінімальних витратах часу на спілкування з адміністратором та очікування послуги. Адміністративні центри мають повноваження надавати дозволи у різних сферах життєдіяльності і тим самим вони звільняють інші виконавчі органи від рутинної роботи та дають їм можливість спрямувати зусилля для вирішення інших проблем.

В теперішній час центри надання послуг в природокористуванні не мають повноважень на збір документів на видачу дозволів, тому вони стають проміжною ланкою, що обтяжує та робить багатоступінчастою систему одержання дозволів в природокористуванні.

Головна мета стандартизації центрів надання адміністративних послуг на принципах «Єдиного вікна» в сфері природокористування - розмежування функцій та повноважень між профільними організаціями з питань природокористування, передача центрам повноважень у зборі необхідних документів для одержання дозволів на використання природних ресурсів, специфікації форм та прав власності на природні об'єкти, прийняття рішень та реєстрація документів про обмін формами та правами власності на природні ресурси.

Необхідно законодавче закріплення переліку послуг в природокористуванні та регламентів їх надання на рівні держави та на рівнях місцевих центрів їх надання.

1. Міністерство економічного розвитку і торгівлі України [Електронний ресурс]. – Режим доступу www.me.gov.ua/
2. Закон України «Про адміністративні послуги», від 6 вересня 2012 року, № 5203-VI. [Електронний ресурс]. – Режим доступу regystr.gov.ua/...poslugi/86-roz-iasnenn.
3. Положення про державного адміністратора і порядок його взаємодії з регіональними, місцевими дозвільними органами та суб'єктами господарювання [Електронний ресурс]. – Режим доступу zakon.rada.gov.ua/go/z0049-12

РАЗВИТИЕ ВОЗОБНОВЛЯЕМЫХ ИСТОЧНИКОВ ЭНЕРГИИ КАК ЗАДАЧА ЭКОЛОГИЧЕСКОЙ ЭКОНОМИКИ

Попова И.М., студент

Российский экономический университет им. Г.В. Плеханова,

В системе мер по развитию «зеленой» экономики важное значение принадлежит использованию возобновляемых источников энергии [1, 4]. При этом приоритетной задачей экологической экономики является осуществление перехода к потреблению экологически чистых и возобновляемых энергетических ресурсов. К сожалению, в настоящее время отсутствуют статистически достоверные данные об объемах потребления энергии возобновляемых источников (а именно ветровой, солнечной, геотермальной, волновой, приливной, гидроэлектрической энергии, энергии биомассы, свалочного газа, газа с установок по очистке сточных вод и биогазов). По оценкам, такие возобновляемые источники энергии, включая ветер, геотермальные воды, солнце, биомассы (за исключением гидроэнергетики) производят в РФ не более 0,3% общего объема энергии и будут в перспективе производить 2,5% к 2020 г. В то же время развитие